

тели-тъ ни съкамъ помпнятъ, по прѣди описана въ кѣсо, тѣхнѣ-тѣ Исторіѣ.

Додѣ Желе и Никола ся наслаждавахъ подѣ сѣнчато-то дърво съ такывѣ побѣдоносны мысли, и додѣто ся приканвахъ съ по чашкѣ ракійцѣ, що стоеше на прѣдѣ имѣ въ едно калаено павурче, булка-та, наедно съ кѣщницѣ-тѣ стараехъ, ся да приготвятъ обѣда, а Станка ту шеташе около имѣ, ту ся затичаше да поглѣдва прѣзъ процѣпки-тъ на вратника да ли иде пѣкой.

Дядо Иванъ не доде. Желе като видя че той ся позабави, прати едно момченце да му обади, че ся дошле и какъ додохъ само Желе и Никола, а за Станкины и Петровы нищо да не казва. При това Желе зарѣчъ на булкѣ-тѣ и на Станкѣ да потърпятъ малко и да ся не показватъ на баща си, ни на Стоенчя, додѣ той имѣ не скымне. Това зарѣчване бѣше усилено за Станкѣ; тя съ нетърпение едва чакаше да види и утѣши баща си, да чуй по скоро за майкѣ си, а той... Петръ и братъ ѝ не бѣхъ ѝ изявили истинѣ-тѣ; тѣ казахъ само че е ранена, нѣ е жива и може да уздраве; а Жельова-та булка ѝ каза, какъ само баща имѣ братъ ѝ сѣ тука, а майкѣ си, като твърдѣ болна, оставила на село. Бѣдна Станка! тя пред-